

Poslovala sva se od družbe in spremil sem jo domov. V svojem življenju nisem hodil srečnejše poti, nego je bila ta. Lelja se mi je zdela kakor uresničene sanje, kot ono hfepenenje, ki je hodilo toliko časa z menoj, a so ga hoteti ubiti ljudje. Bila je lepa zimska noč. Pri vratih sva obstala.

„Ali vas smem jutri obiskati, gospodična Lelja?“

„Lahko,“ je odgovorila s sladkim nasmehom in mi stisnila roko.

(Dalje prihodnjič.)

Hipoteza o lepi duši.

Lepa duša — brez imena
 je kot brez imena — Bog,
 lepa duša je visoka
 bolj kot mavre pestri lok,
 lepa duša je samotna
 kakor vrh gorá megla,
 lepa duša je ponosna
 kakor čudeži neba,
 lepa duša je žareča
 kakor ogenj božjih strel,
 lepa duša — vsa je čista,
 kot so cerkve tihih sel,
 in vesela nepopisno:
 vriska, poje kot cigan,
 uka, zvezdam pleše v slavo
 tarantelo in kankan,
 lepa duša se nam smeje,
 norce brije nam: — Druhal!
 Mene še ob sodnjem dnevu
 sam Gospod ne bo poznal! —

Vladimir Levstik.

